

Игрището ни бѣше въ градинката задъ кѣщи. Още не измили очитѣ си, наскачвахме въ него. Най-много обичахме да играемъ на дюкянъ. Всѣки домъкваше по нѣкоя вехтория. Продавачъ ставахъ повече азъ, защото игрището бѣше наше. За пари ми носѣха листа отъ сливата. Но единъ день баща ми се огледа въ оголенитѣ клонки и ме запита:

— Абе, сине, кой е опасалъ така листята? Козитѣ ли си пускалъ, какво ли?

— Играхмѣ си, тате... съ Тошка...

— Ама каква е тая игра? Нали сливата ще изсѣхне!

Три дни дюкянътъ не работи. Ходѣхмѣ по улицата и мислѣхмѣ, какво друго може да ни послужи за пари. Най-после една подплашена котка счупи прозореца на баба Ванда

и ние съ свѣтнахмѣ лица обрахмѣ стѣкленитѣ кѣсченца. Дюкянътъ пакъ заработи. Накупихмѣ нови стоки. Тошко донесе едни подлоги, Мара — една съдрана риза, Любка — калѣпъ сапунъ, Качо — крупата соль, олизана отъ овцитѣ, а азъ — лозарското ножче на татка. Слѣнцето надникна между клонитѣ, и магазинътъ свѣтна. Бързо навлѣкохъ съдраната риза на Мара и, като сѣщински продавачъ, се развикахъ:

— Хайде, господа-а, чудо стока имамъ, хайде господа!

Първи се зададе малкиятъ Пешо.

— Ти, какво, бе байновото, какво ще си купишъ? — изпжчихъ се насреща му.

— Бонбони.

— За колко?

— За два лева.